

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Cosmin Peța
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOSSU-LONGIN, TEODOR

13, cu noroc / Teodor Hossu-Longin. - Pitești : Paralela 45, 2018
ISBN 978-973-47-2835-0
821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

TEODOR HOSSU-LONGIN

13, cu noroc
Crima
și alte povestiri

Editura Paralela 45

Cuprins

13, cu noroc

Lacrima / 9

Pacoste / 20

Părintele / 31

Doctorul / 38

Ștefana / 44

Bubu / 59

Pomana / 67

Sculptorul / 75

Taximetristul / 78

Vladi / 84

Lovitura / 89

Poetul / 101

Chipuri / 118

Crima și alte povestiri

Fluturele / 129

Iluzia / 139

Telefonul / 148

Crima / 153

K 49 / 195

Povestitorii (Întotdeauna va veni toamna) / 200

Emisia / 220

Înainte / 234

EDITURA PARALELA 45

Lacrima

— Nu discut, fă, nu merge nicăieri!

— Măi, fii om de înțeles, e și ea tânără, clasa a doișpea, nu mai poți s-o ții legată în casă, nu mai sunt vremurile din tinerețea noastră.

— Ba pot, că așa vreau eu! Și-apoi, ce-mi pasă mie de vremuri? Noi respectăm alte legi, ale neamului nostru, neschimbate de sute de ani. Vi s-a urcat la amândouă democrația la cap și-ați luat-o razna. Mai ales tu, femeie bătrână, te-ai prostit de tot. Benone lăasă lingura să cadă în farfuria plină cu ciorbă și își șterse nervos mustața stufoasă cu șervetul. Auzi, să plece singură în excursie, cu toți pulărării ăia după ea. Și când s-o întoarce acasă strâmbată de vreun nenorocit, răspunzi tu, speli tu rușinea? Cine dracu' ți-o băga tâmpeniile alea în cap, numai Dumnezeu știe.

— Da' nu e singură, ce naiba, e dirigintele, profesorul de sport, e și celelalte colege.

— Și ce să zic, îi doare p-ăia drept în cur. O să stea la băutura până se fac mucii, iar golani și cu toate curvele alea de la ea din clasă o să se coțăie ca șobolanii pe unde o s-apuce. Nu-i trebe ei sminteli d-astea. Dacă i s-a făcut de scărmanat, o scarmăn eu de să-i meargă fulgii, că am văzut cum se îmbracă când se duce la școală, de zici că merge la bordel...

— Vaaai, cum poți să vorbești așa de fii-ta, nu ți-e rușine obrazului?

— Nu, de ce să-mi fie, că spun adevărul? Să-ți fie ție, fă, că ai ajuns s-o codoșești pe la spatele meu. Tu stai acasă și o ai în ochi când pleacă, blugi sfâșiați, cămăși descheiate pân' la buric, machiată, fardată, parcă-i fufă de locale. Rupse o bucată de pâine, o înmuie în zeamă și începu să o mestece. Mai pune ciorba asta la încălzit, că s-a făcut sloi de când stau și-ți ascult toate prostiile. Uite, de doi ani tot îi dă târcoale ăla mare a lu' Balșoiu și ea nici nu-l bagă în seamă. De fiecare dată când vine p-aici îi aduce flori, cadouri scumpe de ziua ei și de toate sărbătorile, o invită la restaurante luxoase... Nimic. Parcă e surdă și oarbă. Și vorb-aia, se vede că e băiat spălat, a terminat profesionala, cântă cu tac-su în formație, iar bani au de să-i întoarcă cu lopata. Ce-s cu fumurile și fițele astea, ce nu-i place, tu de ce nu-i zici nimic?

— I-am tot zis, da' ce, crezi că pe mine mă ascultă? Țștia e altă generație, nu e ca noi. S-a născut direct cu nasu-n democrație, nu mai știe de regulile de pe vremea noastră. Și poți să-i condamni? După cine să se ia dacă toți de vârsta ei sunt niște zănatici? Asta e libertatea, n-ai ce să-i faci.

— Ba nu, fă Zambilo, nu e asta. Occidentalii ăia din Germania, din Italia, din Spania, tot în democrație trăiesc, nu? Păi, tu știi ce disciplină e acolo? Nu mișcă unu-n front că, harști, se trezește cu o amendă sau un proces. Asta e libertatea adevărată, unde nu încalcă nimeni rânduiala, nu debandada noastră. Luă lingura, o umplu și sorbi scurt. Acu' ai înfierbântat-o prea tare.

— Mai suflă și tu, că nu mori.

— Vezi, d-asta spun tot mereu de reguli, de datini, de tradiții, pe care le-am moștenit din generație în generație și pe care suntem obligați să le respectăm și să le impunem copiilor și nepoților

noștri. Știu că nu vă place, dar n-o să ne apucăm acum să schimbăm rânduielile doar că așa vrea fi-ta. Să facă bine să-și vadă de școală, să termine liceul și p-ormă facem și nuntă.

— Ce, sfinte Isuse, îți veni acum cu nunta, ai înghițit pe altă parte?

— Păi, io m-am decis mai demult, da' dacă tot veni vorba, îți spun și ție, o dau după Zabar.

Înaltă, zveltă, oacheșă, cu sânii explodând sub bluzele prea strânse și părul bogat care îi îmbrățișa fundul arcuit, Lacrima era o apariție. Știa asta încă de la pubertate, când monopoliza toate privirile și lăsa în urma ei o adiere de liniște admirativă, iar acum, la 17 ani, o respira prin fiecare por, o spunea semeță din pasul țațoș și apăsător, o declara misterios din ochii păcurii ascunși în umbra genelor arcuite. Frumusețea trupească se întregea cu o lumină ce-i radia din interior și o făcea să strălucească, dându-i mereu un aer de fericire copilărească. Îi plăcea la nebunie să se joace cu bărbații de care era înconjurată aproape tot timpul, să-i surprindă vrăjiți de formele ei voluptuoase, să le fixeze privirea și să-i întrebe cu un surâs ștrengăresc în colțul gurii: „Placiol tut so dikhes?”¹ De fiecare dată, surpriza de pe chipul celui alt se completa firesc și natural cu râsul ei sănătos, care îi dezvelea șirul perfect de dinți albi precum o salbă de perle.

— Nu ți-ai dat seama că sunt țigancă?

— Nu, știi, nu m-am gândit, eu doar mă uitam la...

— Lasă, nu contează, știu eu la ce te uitai.

Își dădea pe spate o șuviță pe care doar ea o sesiza că ar fi rebelă, se întorcea cu spatele și se îndepărta mulțumită, legănându-și

¹ „Îți place ce vezi?”

Fluturile

Poate că nu are sens să mă așez la masa de lucru. Dacă „muza“ refuză să se arate, ca și până acum de altfel? Cred că ar fi mai înțelept să ies pe undeva cu băieții. O bere sau un șpritz mi-ar face mai bine. După asta mă întorc acasă și mai vedem.

Am spus cuvintele astea până acum de mii de ori. Am căutat toate argumentele din lume și am preferat să fac orice altceva decât să stau în fața foilor albe pentru a povesti o scurtă perioadă din viața mea. Nu știu pe cine ar interesa câțiva ani de liceu petrecuți înainte de 1989. Mai mult ca sigur că pe nimeni. De aceea ar trebui să mă opresc aici. N-am puterea să recunosc că albul paginii mă sperie. Și mai este ceva de care nu pot să trec: frica de ridicol. M-a stăpânit dintotdeauna, indiferent de situație. Poate că de asta nu mă pot lăuda că am agățat vreo fată pe stradă, cu toate că eram aproape sigur de succesul meu. Chiar și acum mă păcălesc singur. Încerc, conștient, să mă îndepărtez de subiect: ce voi face cu aceste rânduri? Cui i le voi arăta? Asta în cazul în care voi avea curajul unui asemenea gest. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, nici nu am prea multe soluții: mamei, tatălui sau surorii mele, Andreea. Pe ultima o pot scoate din calcul fără nicio problemă. Andreea este un om prea pragmatic, cred că formula cu care i-ar

plăcea să fie descrisă ar fi „cu capul pe umeri“. Am rămas, trebuie să recunosc, cu doar două variante... Dar mai am o rezolvare, am să-mi încerc „talentul“ de scrib până când mă voi plictisi, după care arunc totul la coșul de gunoi. Asta e soluția.

Mă întorc din nou la principalul meu dușman. Nu este așa de înfricoșător la prima vedere. Nu țipă, nu urlă, nici măcar nu-mi vorbește. Se uită la mine cu un singur ochi imaculat, disprețuitor, și-mi spune: „Nu poți, n-ai curaj, o știi foarte bine“. Poate că de data asta am să fac ceva, dar nu știu cu ce să încep. Prima zi de școală? Adunarea din careu? Ar fi prea simplu, prea banal. O poveste trebuie să debuteze în forță, cu un fapt misterios sau incitant, iar mie nu mi s-a întâmplat așa ceva. De fapt, anii mei de liceu nu au fost cu nimic mai diferiți decât ai prietenilor sau ai cunoscuților mei. Deci am ajuns exact de unde am pornit. Cum poți să spui ceva când bănuiești că nu ai nimic de spus? Este, pentru a nu știu câta oară, zero la unu. Poate cu această ocazie îmi voi da seama că nu-mi place deloc albul. Este mult prea intens și mult prea dur. Dacă-mi cumpăr coli albastre sau roz sau galbene? Nu, nu asta e soluția. Mai bine îngrop albul sub o mare de negru. Voi pune pe hârtie tot ce-mi trece prin cap, iar când îmi voi epuiza ideile, voi mâzgăli. Măcar așa „ochiul“ se va închide.

Mă apuc și scriu. Cu frenezie, cu emoție, cu durere, cu chin, cu disperare. Ideile se amestecă și se întrepătrund fără nicio logică, fără nicio coerență. Tai, revin, adaug, tai din nou. Nimic nu se potrivește, nu se leagă, deși în capul meu totul este atât de simplu. M-am dus, am făcut, cu prietenii, cu colegii, ore, bairamuri, tâmpenii, fumat în veceuri, scuipat pe pereți, muzică, băutură, normal, femei, mai bine zis fete. Arunc pixul, mă întorc cu spatele la birou și-mi aprind a suta țigară. În momentul în care duc flacăra brichetei spre noul „cui de coșciug“ îmi dau seama că-mi tremură

mâna. Mă uit la ea ca la un obiect, parcă e o lampă sau un scaun. Nu-mi vine să cred că din cauza nervilor și a oboselii am ajuns să nu-mi mai controlez organismul. Încerc să o stăpânesc, dar nu reușesc. Îmi face în ciudă. Desprinsă de corpul meu – a avut loc un fel de revoluție în partea mea dreaptă –, se joacă pur și simplu cu mine. Îmi dau seama că într-o asemenea stare nu mai pot continua, mă ridic și mă îndrept spre canapea. Mai bine mă uit la televizor. Nu apuc să fac nici doi pași și tremurul încetează ca prin farmec, ca și cum nici n-ar fi existat vreodată. Rămân nemișcat în mijlocul camerei, gândindu-mă dacă să mă reîntorc la birou și privind la zborul bezmetic, inegal și zadarnic al unui fluture atras de lumina care-i va aduce și moartea. După câteva încercări, fluturele condamnat intră în globul translucid al lustrei se „contopește“ cu becul de 150 wați și cade ars în sicriul său de sticlă ieftină, pentru a se mai zbate câteva minute bune, în fâlfâit de aripi pârlite, înainte de-a muri. Dacă știința susține că insectele au un creier rudimentar – eu înclin să cred că nu au deloc! –, cum se face că există această atracție fatală a lor spre lumină? O atracție criminală, de neoprit, care înșală și bulversează toate teoriile adaptabilității. În momentul în care se aprinde rugul sclipirii, eternul instinct de conservare dispare și vraja autodistrugerii își ia tributul.

Scap țigara din mână și înjur, deoarece, furat de spectacolul acestei ofrande, am uitat că degetele mele sunt la fel de „imune“ la foc precum fluturii. Privesc din nou spre birou și mi se pare că de data asta fluturele sunt eu, iar lumina este albul hârtiei. Îmi place să cred că sunt legat de coala asta ca fluturele de lumină și voi fi condamnat la o moarte de cuvinte, însă plăcerea urcării la Zamolxes-a transformat în chinul coborârii la Hades. Mă așez pe scaun – a câta oară în ultimele luni? – și-mi promit să nu mă ridic până nu voi reuși să spun ceea ce am de spus.